

Залежність від комп'ютерних ігор: як уберегти дитину

Влад – колишній ігromан. З п'яти років захопився комп'ютерними іграми. Спочатку грав по годині на день. Підлітком – від трьох до семи годин щодня. Владу подобалися ці ігри, від них він отримував найбільше задоволення. Одного разу зрозумів, що не може себе контролювати.

Владислав Матвійчук – студент Українського адвентистського теологічного інституту: “У школі, можна так сказати, мене ніхто не поважав, з мене знущалися. І єдина як би розрада була в тому, що я грав у комп'ютерні ігри, тому що тільки там я міг добитися хоч чогось у житті”.

Принижуваний однолітками, Влад став ігromаном. Ігromанія (синоніми цього слова – ігрова залежність, лудоманія, гемблінг) – це такий стан людини, коли, крім гри, їй ніщо всерйоз не цікавить. Вона не ставить перед собою далекосяжних цілей, не думає про майбутнє. Їй не цікавлять кар'єра, саморозвиток, хобі. Псуються стосунки з батьками, однокласниками. Вона не піклується про свою зовнішність та безпеку. Гіршу форму ігromанії розвивають комерційні комп'ютерні зали, гральні автомати, тоталізатори, букмекерські контори, казино. Тут для придбання ігрового часу залежні починають позичати й красти гроші та цінні речі, зокрема у рідних. Але, вражені залежністю, такі люди не можуть думати ні про що, крім процесу гри.

Ірина Вятоха – кандидат психологічних наук, музикотерапевт: “И даже если он не играет, внутреннее состояние у него – ожидание процесса начала игры, внутренней вовлеченности. Он думает об игре, он думает о проблемах, которые с ней связаны, он думает: а как бы мне выиграть. То есть постоянная поглощенность данной тематикой”.

Азартні ігри діють ще й на емоції. Вони провокують виділення гормонів. Людина хоче легко розбагатіти й рідко коли може зупинитися. З часом її навіть більше приваблює сам процес, а не гроші. Колишній власник казино Валерій понад 15 років працював в ігорному бізнесі й сам свого часу став залежним від ігор. Він твердить, що переграти казино навіть теоретично не надто можливо. І навіть якщо людина тільки один раз виграє та зможе на той момент зупинитися, є велика імовірність, що з часом вона продовжить грати.

Валерій Іванов – колишній власник казино: “В критический момент жизни у него в памяти откладывается, что он легко смог заработать. Он может в кредит взять или в долг и пойти попытаться таким планом поправит свое финансовое положение. И потом, допустим, проигрывает, и тут уже как ком оно накатывается”.

Уже два роки як Міністерство фінансів України пропонує легалізувати азартний бізнес. За словами Олександра Данилюка, голови відомства, державний бюджет без такого рішення втрачає п'ять мільярдів гривень податків на рік. Та чи залишиться українське суспільство у виграві від цих заробітків на людських слабкостях, – питання вкрай сумнівне.

Ірина Гриненко – кандидат соціологічних наук: “З одного боку, якщо ми говоримо, що ми держава, яка прагне до демократичного стилю правління, то зрозуміло, що прибічники вам скажуть, що це добре, що ми це легалізуємо і з'явиться така частина [прибутку], що ми будемо мати більше доходів у державі. Це з одного боку. А з іншого боку як це позначиться на соціалізації наших дітей? Це питання мене дуже непокоїть”.

Науковці наголошують, що якщо батьки грають, то це має величезний негативний вплив на дітей. Також мають вплив не тільки ігромани, а й якщо вони мають алко, нарко чи іншу залежність. Дітям уже доступні комп'ютерні ігри, інтернет-кафе. Що буде, якщо діти матимуть доступ ще й до азартних ігор, до того ж за гроші?

Ірина Гриненко – кандидат соціологічних наук: “Якщо ще паралельно буде легалізований цей бізнес, хто вийде з тіні? Що отримають ще наші діти на додачу? Мені здається, що ризики [тут] більші, ніж переваги”.

В одинадцятому столітті в Англії діяла заборона на азартні ігри. Такі ж закони ухвалювали у Франції та Італії. В Росії при Петрі Першому також діяли суворі закони.

Ірина Вятоха – кандидат психологічних наук, музикотерапевт: “Выпустил вердикт таких людей побивать палками, а все из имущества конфисковывать, а всех нечистых на руку людей, которые содержали подпольные учреждения, очень большие штрафы, практически неподъемные, которые, чтобы выплатить, должен был работать днями и ночами”.

Валерій уже давно відійшов від ігорного бізнесу. Невідомо, наскільки ігри зруйнували життя відвідувачів його казино. Але напевне хтось за час його роботи там утратив душевний спокій, самоповагу, сім'ю, друзів, майно, а то й свободу чи життя.

Валерій Іванов – колишній власник казино: “Если они будут работать легально или нелегально, вовлекаются новые люди, молодежь увлекается, те, кто никогда не играли, и они становятся зависимыми. А зависимым человеком всегда проще управлять”.

На щастя, і Влад зрозумів, що просиджувати життя за комп'ютером немає сенсу.

Владислав Матвійчук – студент Українського адвентистського теологічного інституту: “Я просто почав задумуватися над тим, до чого це може мене привести. І я вирішив, що краще цього не робити. Бо тоді я вже роздумував над тим, щоб прийняти хрещення. І тоді я зрозумів, що комп'ютерні ігри будуть дуже сильно відштовхувати мене від Бога. Й ніяких особистих стосунків з Ним у мене [в такому випадку] просто бути не може”.

Понад рік Влад боровся із залежністю. Але існують методи, які можуть допомогти: коли виникає бажання грати, треба зачекати хоча б десять секунд і в цей час переключитися на інші, корисніші справи. Скажімо, підмести підлогу чи задзвонити другові. Також, коли хочеш грати, треба зізнатися собі в цьому та... намалювати свою залежність.

Владислав Матвійчук – студент Українського адвентистського теологічного інституту: “Спочатку було дуже важко. Це наче тебе відірвали від світу. Й я навіть не знав, куди себе подіти. Після комп’ютерних ігор у мене була інтернет-залежність. Я дуже багато сидів в інтернеті й дивився [відео]ролики. Але потім я сказав, що треба контролювати над собою й вирішив: ніколи не запусчу жодну комп’ютерну гру. І почав себе обмежувати”.

Найголовніше в боротьбі із залежністю – це визнати свою хворобу. Без цього жодні методики надовго не допоможуть. Влад сьогодні вчиться на пастора. Він каже, що його теперішнє життя прекрасне, бо нарешті він може займатися тим, що його розвиває та приносить корисне задоволення.

Оксана Соловійова, Віктор Кармазенюк, “Вісті надії”